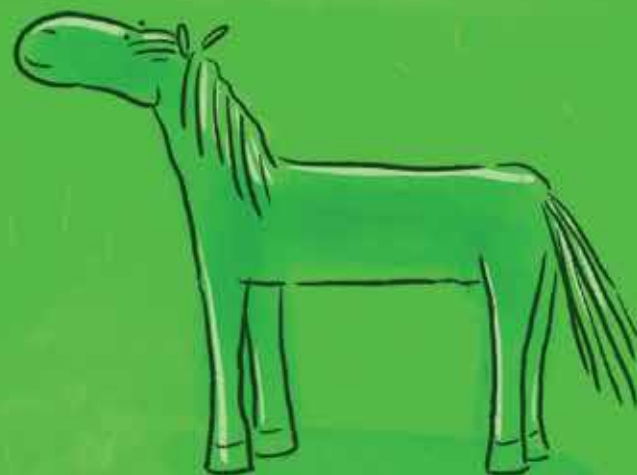
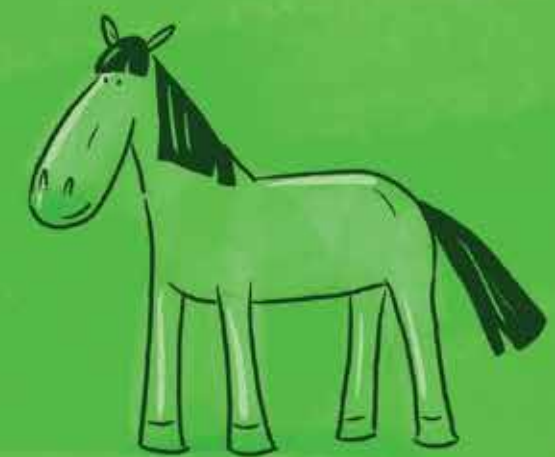

olvasópéldány © Pagony Kiadó

vasópeldány © Pagony Kiadó

SZABÓ BORBÁLA

KALANDOK A LÓ CSOPORTBAN

olvasópéldány © Pagony Kiadó

SZABÓ BORBÁLA
KALANDOK
A LÓ CSOPORTBAN

BARANYAI [B] ANDRÁS RAJZAIVAL

1. FEJEZET

A NÉVVÁLTOZTATÁS

A Katica volt a legeslegjobb ovicsoport a világon.

Ide jártak a legokosabb, legszebb és legötletesebb gyerekek, akik egytől egyig szerették egymást, és rendkívül büszkék is voltak a kiváló csoportjukra.

Csak a csoport nevére nem voltak rendkívül büszkék.

– Katica! Ez olyan túl babás név. Mintha csupa kislány járna a csoportba – kelt ki magából egyszer Dani, a csoport egyik vezére.

– Az még nem is lenne baj – mondta Kriszti, a csoport másik vezére –, viszont Katica csoport minden oviban van. Ez már unalmas.

– Igen! Nagyon unalmas! – helyeselt Janka, Kriszti legjobb barátnője.

– Ráadásul a katica az egy gyenge állat – méltatlankodott Vince, az erős gyerek. – Még nincsen páncélja se, mint legalább a szarvasbogárnak.

– Akkor – töprengett Dani – másik állatra lesz szükségünk a csoportnévhez. Várom a javaslatokat!

A gyerekek ontották magukból az ötleteket.

– Maci!

- Nyuszi!
- Mókus!
- Tatu!
- Szarvasbogár!
- Dinoszaurusz!
- Bacilus!

Mindenkinek más volt a kedvenc állata, egyikben se tudtak megegyezni.

– Legyen Anyuka csoport! – javasolta Ábel, egy fiú, aki sokat szokott sírni az oviban, hogy anyu, anyu.

– Jó ötlet, Ábel – mondta tapintatosan Dani –, de sajnos embert nem lehet csoportnévnek tenni. Csak állatot.

– Legyen unikornis! – javasolta Olívia, egy pörgős szoknyás kislány.

– Az meg mi? – kérdezte Vince.

– Hát az egy ilyen rózsaszín, csillogós, egyszarvú szárnyas ló – magyarázta Olívia, és megpördült ezüst szoknyájában.

– Na, csak azt ne... – fintorgott Marci, a vicces fiú. – Ha mi leszünk a Rózsaszín, csillogós szárnyas ló csoport, akkor én esküszöm, inkább átmegyek a Cicába.

Mindenki nevetett. De Dani elgondolkodott.

– Pedig ez nem is rossz ötlet. Csak ne legyünk rózsaszínek meg csillogósak, meg szarv se kell, meg szárny se... csak legyünk egyszerűen: ló!

A csapat néma csöndben emésztette a hallottakat, majd többen egyszerre lelkesen így kiáltottak:

– Jó!

Küldöttség indult az óvó nénikhez.

– Teca néni, Eta néni – kezdte Dani határozottan –, nagy bejelentésünk van! Szeretnénk csoportnevet változtatni. Szeretnénk Katica helyett Ló csoport lenni!

– Ló csoport? – ízlelgette az új nevet a szelíd, szőke Teca néni. – Hát az elég furán fog hangzani, ahogy az udvaron azt kiabáljuk, hogy: Lovak! Sorakozó!

– Mondjuk, az is furá volt, hogy: Katicák, sorakozó! – jegyezte meg Kriszti.

Teca néni nem annyira, de Eta néni, aki eleve szigorúbb volt, eléggé idegenkedett a változtatástól.

– A Ló név egyáltalán nem kedves, nem aranyos – szigorkodott. – Legalább akkor legyetek Pacik!

De a küldöttség ellentmondást nem tűrt.

– Nem. Ló leszünk. Ezt mi már eldöntöttük, és nem hátrálunk meg – mondta harciasan Kriszti.

Teca néni felsóhajtott.

– Na jó, de azt tudjátok, hogy a névváltoztatás milyen bonyolult dolog? Be kell menni hozzá a Kormányablakba.

– Mibe? – kérdezte Dani.

– A Kormányablak egy hivatal, ahol ügyeket lehet intézni.

– Valóságos labirintus, nem gyerekeknek való – mondta kajánul Eta néni. – Inkább törődjeteK bele, hogy örökre Katica csoport maradtok!

Danit bosszantotta, hogy a vezetőség nem veszi komolyan az ötletét. Nagy dérrrel-dúrral zuttyant le ebéd után a színes műanyag ágyra. Forrt benne a düh. Miután minden elcsendesedett, és az óvó nénik már leültek kávézni, ő balra lehajolt az ágyáról, és odasúgta a mellette fekvő Marcinak:

– Marci, elmegyünk a Kormányablakba?

Marci bólintott, és tovább súgta a mellette fekvő Jankának a nagy tervet, Janka pedig még tovább Krisztinek, Kriszti Ábelnek, Ábel Vincének, és így tovább, míg az egész Katica csoportban körbe nem ért a hír. Dani az óvónőkre sandított: teljesen el voltak merülve a sutyorgásban, nem vettek észre semmit. A gyerekek ekkor egyenként, lábujjhegyen kisurrantak az épületből.

Ám odakint, az épület előtt rájöttek, hogy fogalmuk sincs, merre van a Kormányablak. Muszáj lesz megkérdezni egy felnőttől!

– Bocsánatot kérek, merre van a Keréklak? – kérdezte Luca, egy sápadt kislány, aki sokszor volt beteg (de ma éppen nem), egy magas bácsitól.

A Felnőtt nagyot nevetett, és elmondta, hogy a Kormányablak ott van pont szemben, az a nagy, üveges ház. A Katica csoport fegyelmezett, kettes sorokban bemasírozott az üveges házba.

Sajnos már a bejáratnál kiderült, hogy sorszámot kell húzni, de az túl magasan van. Szerencsére egy morcos őR bácsi segített nekik.

– Névváltoztatás? – kérdezte, majd rákoppintott a képernyőre, mire a gép kiadott egy cetlit, amin egy jó hosszú szám volt. – Ott várakozzanak, legyenek szívesek, a műanyag székeken!

A lányok megijedtek.

– Akkor még ezermillió ember van előttünk...?

– Dehogysis – nyugtatta őket Dani, aki már tudott egy kicsit számolni –, sokkal kevesebb. Hogy hány, azt nem tudom. De biztos, hogy kevesebb.

Csak hogy a várakozás bizony hosszúra nyúlt. A Katica csoport bátor tagságából többen is elbóbiskoltak (elvégre alvásidő volt!), mire a nagy, magas képernyőn megjelentek az ő számaik.

Akkor az ébren lévők az egyik hivatali nénihez léptek.

– Jó napot kívánunk, mi óvodai csoportnevet szeretnénk változtatni – mondta Dani.

A hivatali néni előre hajolt, hogy megnézzze magának az apró kérelmezőket.

– Miről mire? – kérdezte.

– Katicáról Lóra – felelték az ovisok.

– Lóra...? – fintorgott a nő. – Hát én biztos nem engedném a gyerekeimnek, hogy Ló csoportnak nevezzék magukat. Ez egy borzalmas név.

De azért fejcsóválva átnyújtott nekik egy csomó papírt.

– Ezt kellene kitölteni nyolc példányban.

A sok papír nagyon bonyolultnak látszott. Rengeteg betű és négyzet volt rajta. Szerencsére a katicások hoztak magukkal színes ceruzát, így rövid időn belül vidám állatsereglettől tarkállottak a lapok. Volt ott maci, nyuszi, tatu, dínó, szarvasbogár, bacilus, pegazus. De a legtöbb kis négyzetbe ló került, hogy világos legyen a kérés.

Amikor beadták a papírokat, a hölgy közölte velük, hogy ez még nem elég: az Országos Lótenyésztők Szövetségéhez is el kellene fűradni, hogy ők is engedélyezik-e a cserét. Csak akkor tekinthető véglegesnek a beadvány.

A gyerekek kicsit elcsüggedtek, hogy még mindig nincs kész a dolog, de nem adták fel.

– Hát, bevallom, nem gyakran neveznek el rólunk oviscsoportot – mosolygott az egyik Tenyésztő –, legfeljebb Pacinak, de azt, megmondom őszintén, nem szoktuk engedélyezni. Úgyhogy köszönjük szépen! Most már csak egy lemondó nyilatkozatot kell szereznetek a Magyar Katicabarátok Társaságától, hogy ők is elfogadják a változtatást.

Az ovisok rohantak a Katicabarátokhoz a nyilatkozatért.

– Ezt nem értem! – morogtak a Katicabarátok. – Mások szeretni szokták a Katica csoportnevet. Jelként is igen népszerűek vagyunk, de ha nektek nem kell egy gyönyörű, gömbölyű hátú, hétpettyes kis csodalény, hanem helyette egy bűdös,

nyerítő, habzó szájú lovat akartok magatoknak... ám legyen. Lemondunk a jogainkról.

És nagy nehezen beleegyezésüket adták a névváltoztatáshoz.

A Kormányablak már majdnem bezárt, amikor a gyerekek hanyatt-homlok rohanva végre benyújtották a beszerzett nyilatkozatokat. Aztán máris rohantak vissza az oviba, hogy még ébresztés előtt megérkezzenek.

Ezek után már Teca néni és Eta néni is kénytelen volt elfogadni a hivatalos okmányt és a fantasztikusényt:

– Gyerekek, mátol a nevünk: LÓ CSOPORT! – nyilvánította ki Teca néni, és ünnepélyesen az ajtóra ragasztott egy gyönyörű képet egy lóról.

BOGÁRHÁZ

Egyik délelőtt, játszásidőben a lányok négy iszonyú aranyos kis bogarat találtak maguknak.

– Jaj, de édesek! – áradozott Luca, a sápadt kislány. – Tisztára olyanok, mint a katicabogár, de egyetlen nagy pöttyel.

– Igen, és mintha üvegből lennének, mint Hamupipőke cipellője – lelkendezett Olívia is, aki mindig hercegnős ruhákban járt oviba.

Kriszti ötletére a lányok elhatározták, hogy beköltöztetik a babaházba a bogárkákat. Nevet is adtak nekik: Pista bácsi bogár volt a legkövérebb, ő lett az apuka. Beültették a nappaliba a kis fatévé elé, hogy nézze. Az anyukát Ilonka néninek nevezték el, és a konyhába helyezték, hogy főzzön egy finom ebédet. (Igaz, hogy néha belemászott a lábosba, de visszarakták.) A gyerekeket Jancsinak és Juliskának keresztelték el. Jancsi a kis hintalovon csücsült, Juliska pedig épp a kiságyban pihent, amikor Eta néni odalépett a babaházhoz.

– Hát ti meg mit csináltok itt? – kérdezte gyanakodva.

– Bogárkázunk – felelte ragyogva Janka, Kriszti legjobb barát-nője. – Ez itt a bogárpapa, ez a bogármama, itt meg a gyere-

kek... – sorolta lelkesen, de Eta néni ekkor két ujjal lecsapott. Felcsipentette szegény, gyanútlan Pista bácsit a nappaliból.

– Hol találtátok ezeket? – kérdezte undorodva.

– A Luca fején – felelte Olívia. – Ott sétálgattak cukimukin.

Eta néni Teca nénihez masírozott a zsákmánnyal.

– Ezt nézd meg, Teca, mit csinálnak! Fejtetvekkal játszanak!

Felbolydult a csoport. Éva dadus és Teca néni nagyon megijedt, máris felhívták a védő nénit telefonon.

– Gyerekek – magyarázta Teca néni –, ezek nem cuki kis bogarak, hanem apró, vérszívó állatkák, amelyek az emberi hajban élnek, és szájszervükkel apró lyukakat vágnak a fejbőrbe. Pici, fehér petéket is raknak, ezek serkék, amik rátapadnak a hajszállakra, alig lehet leszedni őket. De semmi baj! A védő néni mindjárt itt lesz, és átvizsgál titeket. Addig tartsátok egymástól a távolságot, hogy a tetvek ne tudjanak átmászni egyik fejről a másikra!

A védő néni hamarosan megérkezett. Kiszedte az összes lakót a bogárházból, majd lelkesen átfésülte minden gyerek haját.

– Háhá! Itt is van egy! Micsoda hatalmas dög! Látod, hogy hogy megszívta már magát a véreddel? – Aztán, pukk, a körmével hirtelen szétpattintotta a bogarat.

– Szegény Pista bácsi... – suttogta Olívia megrendülten.

A védő néni a vizsgálat után két részre osztotta a Ló csoportot: Tetvesekre és Tetvetlenekre. A Tetvesek másnapról nem mehetnek majd oviba. A két csapat nem érintkezhetett egymással, az óvó nénik egy hosszú tornapadot tettek meg határvonallak, amit tilos volt átlépni. Az ebéd és az alvás is külön zajlott, kez-

dett olyan lenni az egész, mintha két ország alakult volna ki a Ló csoporton belül. Egy Tetvesország meg egy Tetvetlenország.

Dani, a csoport egyik vezére, aki a Tetvetlenek közé került, a délutáni játszásnál figyelni kezdte a tetvesországbelieket.

– Szerintem nem véletlen, hogy minden tetves lány – magyarázta Marcinak, a vicces fiúnak –, a nagy, loboncos hajba könnyebben beköltöznek.

– Igen – helyeselt Vince, az erős gyerek –, meg a pörgős szoknyákba.

– Abba azért nem hiszem – cáfolta Dani –, de így is kiderült, hogy kik a jobbak. Akik nem loboncosak. A Tetvetlenek. Vagyis a fiúk.

Janka meghallotta a padon túlról, hogy miről beszélnek a fiúk.

– Mi az? Hogy ti jobbak vagytok, mint mi?

– Hát az biztos is – vonogatta a vállát Marci –, mivel nekünk nincs a fejünkön vérszívó bogár.

Olívia is beszállt a vitába:

– Na persze! Nem gondoljátok, hogy inkább azok a jobbak, akiknek a feje olyan otthonos, hogy ráköltözik sok aranyos, kis élőlény?

Ez az érv kicsit elbizonytalanította a Tetvetlenek csapatát, de Marcinak most is volt vicces válasz a tarsolyában.

– Aranyooooos??? A tetű aranyos állat? – csúfolódott. – Azt hittem, a cica aranyos meg a mókus aranyos, nem pedig a szűnyeg meg a tetű.

Olivia ellentmondást nem tűrően jelentette ki:

– Minden állat aranyos!

És egy ügyes mozdulattal kiemelt egy tetvet Luca szőke hajkoronájából.

– Tessék! Nézzétek csak meg! Nem aranyos?

A Tetvetlenek óvatosan közelebb léptek a tornapadhoz, hogy megtekintsék a Tetvesek tetvét.

– Tényleg eléggé aranyos – jegyezte meg Vince, aki nagyon szerette az állatokat, járt is lovagolni.

– Jó, egy kicsit igen – hagyta jóvá Dani.

– Fogjuk rá – sóhajtott Marci is.

Mivel az óvó néni és Évike, a dadus az uzsonna előkészítésével voltak elfoglalva, néhány tetvetlen feltűnés nélkül át tudott slisszolni a tornapad mellett Tetvesországba...

Amikor a szülők megérkeztek a gyerekekért, igazán kedves látvány fogadta őket. Szinte az egész csoport, fiúk és lányok nagy egyetértésben a babaházzal játszottak.

– Istenem! – mosolygott az egyik anyuka. – Bárcsak a felnőttek is ilyen jól tudnának együttműködni!

Eta néni ekkor, mintha hirtelen megcsípte volna egy darázs, rohanni kezdett a babaház felé.

– Dani, Vince, Janka, Olcsi, Krisztike! Azonnal gyertek el egymástól!!! Nem szabad együtt játszani!

A szülők értetlenül bámulták Eta néni kifakadását. „Biztos kifáradt – mondogatták egymásnak –, nem könnyű ennyi gyerekkel egész nap.”

Még szerencse, hogy ők nem látták, mi zajlik a babaházban. A földszinti nappaliban négy nagy, jóllakott fejtetű üldögélt a kanapén, és nézte a tévét. A konyhában két másik tetű főzőcskézett (egyikük a lábosban volt). Odafönt, a hálóban betakart ágyacskák sorakoztak szépen.

– Ezekben ugye nem tetvek fekszenek?! – sziszegte Eta néni piros arccal.

– Dehogyan – suttogta Olívia –, itt a kis serkék alszanak. Psszt, Eta néni! Mindjárt kikelnek.

– Szó sincs róla! Előbb fogjuk kiirtani őket – mérgelődött Eta néni.

– A serkéket ne...! – sikkantott fel Luca. – Ők még olyan kicsik!

Teca néni ezalatt kiment a szülőkhöz, és ismertette a helyzetet. Tetű van az oviban, és mivel sajnos a Tetvesek és a Tetvetlenek (most nem akar neveket mondani, ki melyik) nem igazán tudták a távolságot tartani, a Ló csoport egy hétre bezár. Nyugodjon meg mindenki, minden játékot fertőtleníteni fognak, ígérte: még a babaházat is.

A gyerekek és a felnőttek elköszöntek egymástól azzal, hogy jövő héten találkoznak.

Kriszti, Luca, Janka és Olívia zsebében közben békésen szunnyadtak a serkék.

3. FEJEZET

KRISZTI APUKÁJA

Kriszti apukája egyszer mérgében azt mondta:

– Elegem van már ebből a minden reggeli hisztiből! Ha te ennyire nem akarsz óvodába menni, akkor majd bemegyek helyetted én.

– Jó, menjél! – vont a vállát Kriszti, a csoport egyik vezére. – De nem fogod jól érezni magad. Unalmas hely.

– Szerintem nekem tetszeni fog – mondta Kriszti apukája. – Olyan rég játszottam egy jót!

Kriszti nem igazán hitte el, hogy az apukája komolyan beszél, így aztán nagyon meglepődött, amikor Teca néni beleegyezett a cserébe.

– Krisztike, ma apuddal azt beszélünk meg, hogy ő lesz óvoda helyetted. Talán mindenkinek jobb lesz ez így, mivel te úgymint mindig panaszkodsz, hogy unalmas az ovi. Már szóltam anyukádnak, hogy jöjjön érted, és vigyen haza. Addig várj itt az öltözőben, légy szíves!

Kriszti apukája szökdelni kezdett örömeiben, csak úgy döngött a padló. Kriszti zavarba jött.

– Na de... Teca néni, most komolyan? Tényleg Apu megy be helyettem?

– Hát persze! – felelte Teca néni, és már be is kísérte a csoportba az új, kis ovist.

Kriszti apukája eleinte kicsit félénk volt, csak álldogált a sarokban. Az óvó néni kedvesen odalépett hozzá.

– No, Apu? Mihez lenne kedved? Sok játékunk van itt a Ló csoportban.

– Markolóautó! – csillant fel Apu szeme.

Teca néni odavezette Vincéhez, az erős gyerekhez.

– Vince, bemutatom az új óvodásunkat. Játsszatok szépen együtt a markolóautóval, jó?

Vince gyanakodva nézett fel a felnőtt bácsira.

– Ez nem a Kriszti apukája?

– De igen – nyugtatta meg az óvó néni. – Játsszatok szépen!

Vince és Apu fergetegeset markolóztak. Hamarosan a többi fiú is beállt a játékba: Dani, a csoport másik vezére, Marci, a vicces fiú és még Ábel is, aki máskor egész nap sír, hogy anyu, anyu, de most erről is megfeledkezett. Kiderült, hogy Apu olyan játékokat is elér a polcon, amiket a gyerekek nem, és tudja kapcsolgatni a villanyt!

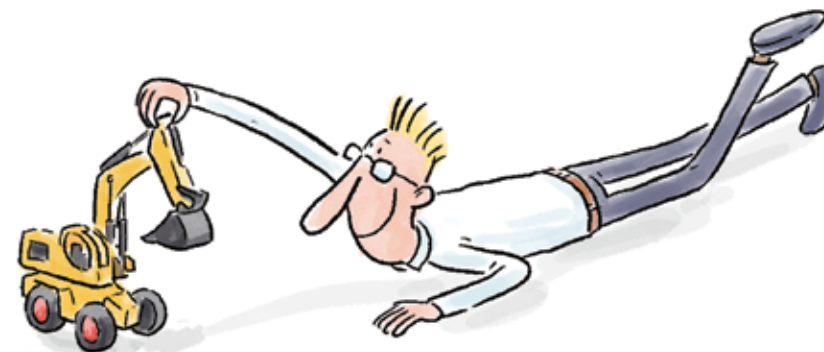
– Apu! – ráncolta a homlokát Teca néni. – A villanyt csak az óvó nénik kapcsolhatják fel és le. Ne élj vissza a magasságoddal!

Különben a délelőtt vidáman telt. Ebédnél viszont volt egy kis probléma Apuval: kevesellte a főzeléket, azt mondta, még éhes.

– Kend szét, akkor több lesz! – tanácsolta Évike néni, a dadus, ahogy negyven éve mindig mondani szokta. Apu erre begurult, a kanalával kiszedte a főzeléket Kriszti legjobb barátjának, Jankának a tányérjából, és szétkente Évike néni köpenyén. A többi fiú lelkesen követte a példáját.

– De jó fej ez az Apu! – lelkesedtek. – De jó ötletei vannak!

– Nahát, Apu! – csóválta a fejét a dadus néni. – Nem ismerlek rád. Eddig úgy tudtam, egy megbízható mérnök vagy, erre kiderül, hogy egy rossz gyerek.

Apunak a délutáni alvásig a sarokban kellett állnia, aztán bocsánatot kérni Évike nénitől. Sorakozónál nagyon fegyelmezett volt, és a mosdóban is szépen viselkedett – annak ellenére, hogy alacsonyan volt neki a csap, nem fröcskölözött, nem pancsolt ki sok vizet. A délutáni alvásnál viszont nehezen fért el a kiságyon, többször is legurult róla, és olyankor mondott egy-két csúnya szót.

– Ez mit jelent, Teca néni? – kérdezte Janka suttogva.

– Ne törődj vele! – suttogta vissza az óvó néni. – Butaságot jelent.

– Tényleg? Pedig az én apukám is szokta mondani – felelte Janka.

– Az én anyukám is! – lelkesedett Vince, az erős gyerek.

– Az enyém is! – csatlakozott Ábel.

Eta néni, a (kicsit szigorúbb) másik óvó néni ekkor rászólt a Ló csoportosokra, hogy most már mindenki tegye le a fejét gyorsan, és akkor elmeséli A kis gömböcöt.

Apu végül is jól aludt, de nehéz volt felébreszteni. A nagy testet Eta néni, Teca néni és Évike néni közös erővel sem tudták megmozdítani, így a délutáni játszás alatt Apu a csoportszoba közepén feküdt.

Az öltözőben csavargatni kezdte a radiátor szabályozóját.

– Apu, ne piszkáld a fűtőtestet, mert még elromlik!

– Fűtőmérnök vagyok – felelte Apu. – Csöpög a radiátor, hibás a tömítés!

– Ne okoskodj, te kis óvodás vagy! Majd holnap idehívjuk a karbantartó Gyuri bácsit, és ő majd megnézi.

Mi tagadás, délután ötre az óvó nénik és a dadus igencsak belefáradtak az új óvodásba. Amikor Anyu és Kriszti végre jöttek Apuért, mindenki megkönnyebbülten sóhajtott fel.

– Jaj de jó, hogy itt vagy, Krisztikém! Már elég nehezen bírtunk apukáddal. Pedig jóra való, rendes ember, és jól is érezte magát itt minálunk, de hát nézzetek körül...

És körbemutatott a kertben. Apu éppen a homokozóban tevékenykedett. Már csak a feje búbja látszott ki a nagy ásásban. A homok a homokozón kívül állt nagy halmokban, és a többi ovis tátott szájjal állta körül az egyre mélyülő aknát. A csúszda le volt szakadva, és a mászóka is megrogyott kicsit.

Janka, amint meglátta Krisztit, odaszaladt hozzá.

– Úgy hiányoztál, Kriszti! Gyere inkább megint te oviba, könyörgök! Apukád nagyon horkol.

– Bizony, jobb lenne, ha visszatérnél hozzánk – erősítette meg az óvó néni is. – Kiderült, hogy az óvoda nem felnőtteknek való.

Kriszti boldogan egyezett bele, hogy megint ő járjon oviba. Igazából egy kicsit unatkozott otthon, egész nap arra gondolt, hogy talán már soha nem jöhet ide újra. Ilyenkor el is pityeredt egy picit. Innen jött rá, hogy talán mégis szeret oviba járni.

Csak Apu szomorkodott, hogy nem jöhet többet. Hazafelé menet végig a falat rugdosta, és bosszankodott.

– Ez nem ér! Miért nem járhatok többet oviba? Olyan jól éreztem magamat! Utálok dolgozni menni! Nem akarok többet dolgozni menni! Nem, nem, nem!

Ekkor Anyu megállt az utca közepén, és mérgében azt mondta:

– Elegendem van már ebből a hisztiből! Ha te ennyire nem akarsz munkába menni, akkor majd bemegyek helyetted én.

Ezen a család nagyot nevetett. És végre helyreállt a béke.

LE A DÉLUTÁNI ALVÁSSAL!

Nincs rosszabb dolog az óvodában (sőt: az egész világon), mint a délutáni alvás!

Dani, a Ló csoport egyik vezére egyszerűen felháborítónak tartotta, hogy az óvó nénik ilyesmire kényszerítenek egy csoportnyi szegény, ártatlan gyereket, akik nem is álmosak. Ők bezzeg nem alszanak, hanem vidáman kavargatják a kávéjukat egész idő alatt!

Egyik nap összefogott Krisztivel, a csoport másik vezérével, és ketten bátran megkérdezték:

– Teca néni, Eta néni, nem lehetne olyan törvényt hozni, hogy mától töröljék el a délutáni alvást?

Teca néni és Eta néni vidáman felnevetett:

– Hát, gyerekek, majd ha a parlamentben a politikusok úgy döntenek, akkor nem kell többé aludnotok. Addig viszont sipirc az ágyba!

Danit és Krisztit bosszantotta, hogy a vezetőség megint nem veszi komolyan a gyerekek ötletét. Ugyanez volt a múltkor is, a csoportnév megváltoztatásánál, és tessék: sikerült elintézni! Mi lenne, ha ezt is megpróbálnák?

A terv megvalósítására megint a délutáni alvás adott remek alkalmat. (Erre, mondjuk, tényleg jó volt a délutáni alvás, lehetett közben ügyet intézni!) Miután minden elcsendesedett, és az óvó nénik már leültek kávézni, Dani balra lehajolt az ágyáról, és odasúgta a mellette fekvő Marcinak:

– Marci, menjünk el a parlamentbe, és intézzük el, hogy töröljék el a délutáni alvást!

– Oké – bólintott Marci álmosan, és tovább súgta a mellette fekvő Jankának a nagy tervet.

Ugyanekkor Kriszti is lehajolt az ágyáról jobbra, és megsúgta Ábelnek, Ábel Vincének, és így tovább, míg az egész Ló csoportban körbe nem ért a hír. Dani az óvónőkre sandított: nem vettek észre semmit. A gyerekek ekkor egyenként, lábujjhegyen kisurrantak az épületből.

Odakint Dani megkérdezte:

– Nem tudja valaki véletlenül, hogy hol van a parlament?
Mert amúgy én is tudom, csak elfelejtettem.

– A 2-es villamossal kell menni, és úgy hívják, hogy Kossuth tér. Arra járunk haza apukámmal – mondta Kriszti.

Most már semmi akadálya nem volt, hogy az ovisok a parlamenthez vonuljanak. Az utcán és a villamoson a felnőtt utasok csodálkozva nézték az elszánt kis csapatot, akik óvó néni nélkül is fegyelmezetten, párokba rendeződve közlekedtek.

A Ló csoportosoknak elállt a szavuk, amikor felnéztek a hatalmas, kupolás épületre. Hirtelen nagyon-nagyon kicsinek érezték magukat (pedig már középsősök voltak!). De Dani nem hagyta, hogy kialudjon a harci tűz.

– Mit kíván a Ló csoport? – kérdezte fennhangon.

– Ébren levést délután! – harsogta a csapat egyszerre.

Most már nem lehetett megállítani őket. Vince, az erős gyerek bedörömbölt a kapun.

– Mit akartok, tökmagok? – kérdezte egy borostás űr.

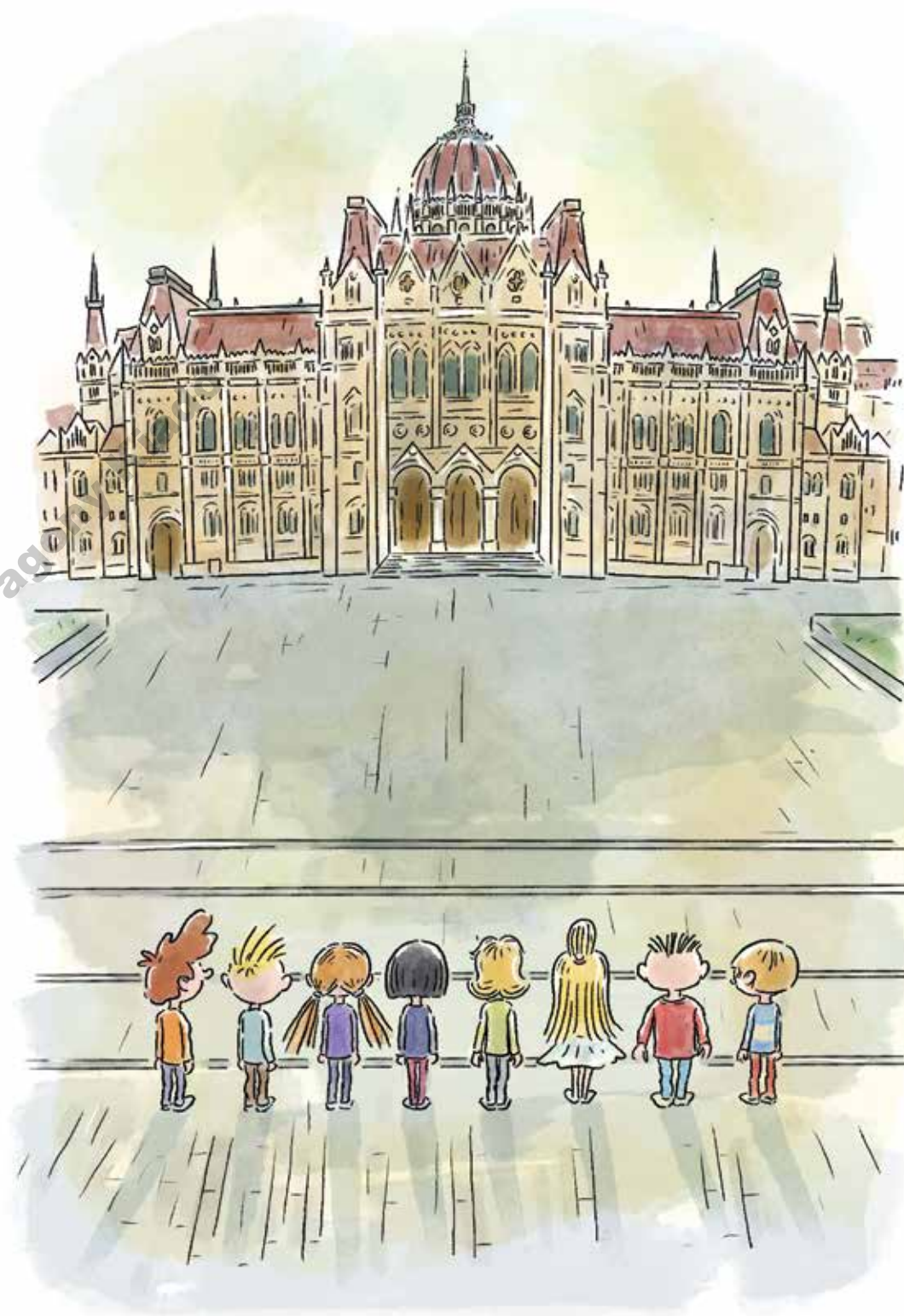
– Mi nem vagyunk tökmagok – felelte Dani, aztán még jobban bekeményített. – Megmondom, mi lesz most: azonnal a pulikutyusokhoz vezet minket!

– Kikhez? – kérdezte suttogva Janka.

Kriszti megmagyarázta a legjobb barátnőjének:

– Tudod, az óvó néni mondta: a parlamentben dolgoznak a pulikutyusok, ők találják ki a törvényeket. – Aztán az űrhöz fordult. – Vezessen minket a Nagy Kutyához azonnal!

A borostás ember vállat vont, és beengedte a Ló csoportot.

A parlament belseje iszonyú vidám látványt nyújtott. Mindenfelé loncsos fekete, fehér és szürke pulikutyusok szaladgáltak csaholva. Páran morogva összemarakodtak, de csak játékból.

A Nagy Kutya egy emelvényen ült egy hatalmas terem közepén.

– Jó napot kívánunk, mi nem akarunk aludni délután az oviban! – vágott a közepébe Dani.

– A Ló csoport követeli, hogy holnaptól töröljék el a délutáni alvást! – tette hozzá Kriszti, hogy mindenképp világos legyen a dolog.

A Nagy Kutya kilógatta a nyelvét, és úgy gondolkozott egy kicsit. Aztán azt vakkantotta:

– Teljesen igazatok van. Én sem szerettem a délutáni alvást, amikor még kispuli voltam. Máris adom a törvényt. Tessék! De vigyázzatok rá, nehogy megegyétek hazafelé! – azzal egy száftos, nagy csontot nyújtott át a gyerekeknek.

Amikor a bátor Lovak visszaértek, az óvó néni még mindig a kávéjukat kavargatták gyanútlanul. Dani boldogan szorongatta a szerzeményt az ágyban. Teca néni közben elkezdte keltegetni a gyerekeket. Mekkora néz majd, mikor felmutatja nekik a törvénycsontot! És holnaptól soha többé nem lesz délutáni alvás!

– Dani, ébresztő! – szölongatta valahonnan messziről az ismerős hang. – Már mindenki rég felkelt!

Dani felült az ágyban. Kicsit szédült a feje, és kicsit furcsa volt minden. Lenézett a jobb kezére, de csont helyett csak a takaróját markolta erősen.

Teca néni megsimogatta a fejét.

– Látod, végre te is pihentél egy nagyot, Danikám! Na ugye, hogy jó dolog a délutáni alvás?

Családi élet

Volt egy nagy titok, amit mindenki tudott: hogy Vince és Janka kiscsoport óta szerelmesek egymásba. Olívia egyik nap a fejébe vette, hogy esküvőt rendez az ismert párnak.

– Na neee... – csóválta a fejét Vince, az erős gyerek. – Esküvőt, csak azt ne!

– De miért ne? – kérdezte Olívia, aki hercegnőruhában járt oviba.

– Mert az lányos játék.

– Hogy lehetne lányos, ha egyszer kell hozzá fiú?

Vince elbizonytalanodott.

– Hát, mert csak a lányokat érdekli. Nem olyan, mint az autópálya vagy a daru.

– Na jó – vont a vállát Olívia. – Akkor majd más veszi feleségül a Jankát, ha te nem akarod.

Vince erre megijedt, és beleegyezett az esküvőbe.

A szertartást az udvaron rendezték meg, a délelőtti órákban, a diófa alatt. A pár nagykabátban volt, és kicsit zavarban, de mindketten igent mondtak Olívia kérdésére, hogy akarnak-e házasodni, és hogy ásó-kapa-nagyharang válassza-e el őket.

A fiatalok beköltöztek a kerti kis házikóba. Vince műanyag motorral dolgozni járt, Janka integetett neki, aztán otthon takarított. Eleinte nagy volt a boldogság – aztán születni kezdtek a gyerekek.

– Én leszek az első gyerek! – jelentette ki Dani, a csoport egyik vezére.

– Miért pont te? – érdeklődött Kriszti, a csoport másik vezére. – Én akarok az első gyerek lenni!

Édesanyjuk, Janka nyugtatta őket.

– Ne vitatkozzatok! Mindegy, hogy ki az első, úgyis egyformán fogjuk szeretni.

De ők továbbra se tudtak megegyezni, így ikrek lettek. De már a születésnél is tülekedtek.

– Én megyek előre! – harsogta Kriszti.

– Nem, én megyek előre! – kiáltotta Dani.

Később még rosszabb lett. A két gyerek folyton veszekedett és verekedett, szegény Janka már alig bírta a nevelést.

– Elegem van már! – kiabálta söprögetés közben. – Én két aranyos kisbabát akartam, és most erre lett két ilyen rossz gyerekem! Apuka, te hol vagy?

Vince, aki nyugalmasan autópályát ásott a homokozóban, és már kicsit el is felejtette, hogy megházasodott, most felkapta a fejét.

– Gyere már segíteni, nagyon rosszak a gyerekeid! – panaszkodott Janka.

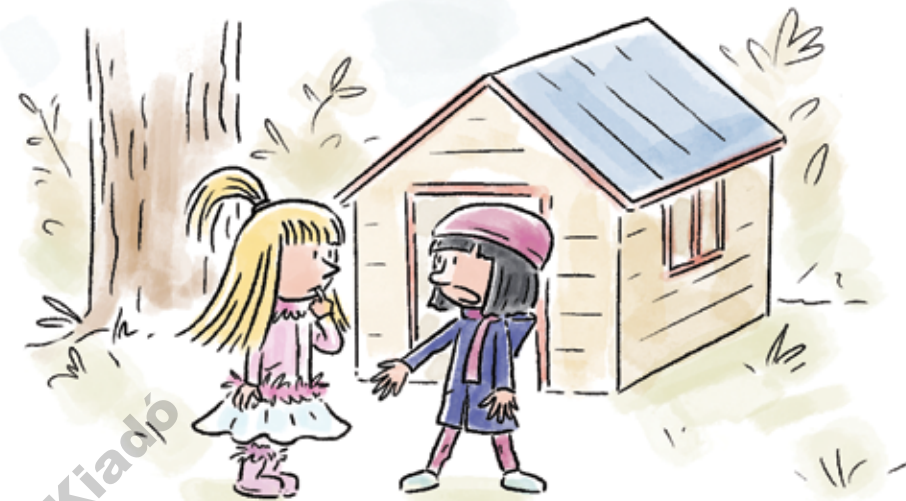
– De én most dolgozom – mentegetőzött az elfoglalt férj. Janka ellentámadásba lendült.

– Na jó, de én is szeretnék elmenni dolgozni egyébként, szívesen építenék homokvárat vizesárokka! Csak nagyon sok dolgom van a házban. De akkor: gyerekek, menjetek be apa munkahelyére!

Dani és Kriszti a homokozóhoz rohant.

– Apu, apu, itt vagyunk! – ugrabugráltak. – Segíthetünk építkezni?

Vince sóhajtott, aztán lapátokat osztott nekik, és kiadta a feladatokat.

Közben Janka a barátnőjének, a hercegnős külsejű Olíviának panaszkodott.

– Sajnos a férjemet nem érdekli a házasság... csak az ásás.

– Hát igen, ásó-kapa-nagyharang, ugye... – viccelődött Marci, a vicces fiú, aki eddig mással játszott, és csak most ment oda.

Janka nagyot nevetett.

Közben még két újabb gyereke született Jankáéknak. Ábel, aki mindig sír, hogy anyu, anyu:

– De én igazi anyukát akarok! Nem játék anyut! – sírt.

A másik új gyerek Luca lett. Ő mindig beteg volt.

– Fáj a torkom és a fülem, anya! – panaszkolta.

Aranyosak voltak, de velük se volt túl könnyű az élet. A házaspár kicsit eltávolodott egymástól. A homokozó ugyanis túl messze volt a kisháztól, így hát alig találkoztak.

– Azt hittem, ásó-kapa-nagyharang választ el minket – kiabált át Janka Vincének –, erre nem is vagy soha itt a házban

velem! Akkor lehet, hogy inkább átmegyek a Marcihoz feleségül.

Vince rémülten egyenesedett fel a homokozóban.

– De hát... olyat nem lehet! Már én vagyok a férjed!

– Hogyne lehetne? – vont a vállát Janka, aki örült, hogy a férje végre figyel rá. – Van olyan, hogy második férj.

Vince elsápadt a rémülettől, és Marci is megijedt egy kicsit. Ekkor lépett oda a gyerekekhez a szelíd, szőke Teca néni.

– Mit játszotok, gyerekek? Papás-mamást?

Mindenki durcásan pislogott maga elé.

– Naaa, csak nem veszekedtetek? Mi a baj? – faggatózott Teca néni.

Ekkor Janka már nem bírta tovább, és hüppögve megszólalt.

– Semmi, csak az, hogy Vince elvett engem feleségül, de aztán elment homokozni, egyáltalán nem foglalkozott velem, a gyerekek meg folyton rosszkodtak, és én nagyon elfáradtam...

– És erre te át akartál menni a Marcihoz feleségül! – mutatott Vince harciasan Jankára.

– De én nem akartam!

Teca néni szelíden megcsóválta a fejét, és nagy szeretettel nézett a Ló csoportosokra.

– Gyerekek, tudjátok, minden házasságban vannak nehezebb időszakok. De ha két ember igazán szereti egymást, akkor rendbe fognak jönni a dolgok.

Vince egész kedvesen, óvatosan Jankára nézett. Janka is őrá.

– Ilyenkor – folytatta Teca néni – esetleg lehet rendezni még egy esküvőt. Ami megerősíti a házasságot!

Mindenkinek eléggé tetszett az ötlet. Olívia elégedetten pördült egyet tünderruhájában. Végre még egy esküvőt szervezhet!

Amikor a gyerekek bementek az udvarról, még épp volt ebéd előtt hét nap, hét éjjelnyi idő a lakodalomra. Vince és Janka most sokkal boldogabban mondta ki ismét az igent, aztán kezdődhetett a tánc, a mulatság.

Mindenki nagyon vidámnak tűnt. Most Luca sem volt sápadt, és Ábel nem sírt, hogy anyu, anyu.

HERCEG AZ OVIBAN

Olivia, aki mindig hercegnős ruhában jött oviba, egyszer elkezdett dicsekedni.

– Nekem van egy varázstelefonom – mondta, és meg is mutatta a kis csillogós készüléket –, és én ezen fel tudom hívni bármelyik hercegnőt!

A lányok hitték is meg nem is, hogy a hercegnőket csak úgy fel lehet hívni telefonon. Próbára tették Olíviát.

– Jó, akkor hívd fel Hófehérkét! Most – mondta Luca, a sápadt kislány.

Olivia nem teketóriázott, már nyomta is az egyetlen gombot a telefonján.

– Halló, Hófehérke? Szia! Hogy vagytok? Aha, mi is jól. Oviban vagyunk, itt a Kriszti, a Janka, a Luca meg én. És a törpék hogy vannak? Aha, akkor jó. Pusziom őket is. Szia!

És le is tette. A többiek még most sem voltak egészen meggyőzve.

– Hercegekkel is tudsz beszélni? – érdeklődött Kriszti, a csoport egyik vezére.

– Aha, persze hogy tudok. Akarjátok, hogy idehívjak egyet fehér lovon?

Olivia két herceget is felhívott, az egyik nem ért rá, de a másik megígérte, hogy hamarosan odanyargal az oviba.

– Nem fog jönni, az biztos – mondta Janka, Kriszti legjobb barátnője. – Szerintem csak kitaláltad az egész varázstelefonos dolgot!

A lányok ezután babázással ütötték el az időt, de titokban mind a négyen az ablakot lesték.

Egyszerre lódobogás hangja törte meg a szokásos autózúgást. A lányok az ablakhoz szaladtak: egy valószínű herceg közeledett fehér lovon, tollas kalapban, csinosan, akár a mesében! A járőrök csodálkozva fordultak meg a szokatlan lovas után. A daliás királyfi jókedvűen rántotta meg lova kantárját az ovi kapuja előtt, mire a ló lefékezett.

Aztán leszállt, peckes léptekkel a kapuhoz sétált, és ki is nyitotta. A lányok kezdtek pánikba esni.

– Űristen, Olcsa... most tényleg bejön az oviba egy felnőtt férfi?! – ijedezett Kriszti.

– Miért? Múltkor meg a te apukád volt bent egy napot – emlékeztette Luca.

– Nem is sült el jól!

– Ez igaz. De mi most elrejtjük ezt a herceget – jelentette ki Olívia olyan határozottan, ahogy csak tudta. – Aztán ha jön értem anyukám, hazavisszük. Vagy... ő visz haza minket!

– De hova tudunk egy ilyen hatalmas felnőttet elrejtteni?

– A kamrába – vágta rá Olívia. – A takarítószerke közé.

A Herceg ebben a pillanatban lépte át az óvoda küszöbét. Szerencsére a lányokon kívül – akik előrelátóan kikéredztek a mosdóba – egyelőre senki sem tartózkodott az előtérben.

A Herceg álmélkodva nézett körül.

– Ez volna hát a kastély, amelyben szívem szerelme hosszú álomra hajtotta gyönyörű fejét?

Ezek szerint ő Csipkerózsika hercege, állapították meg a lányok.

– Nem, még nem volt délutáni alvás – tájékoztatta Olívia a Herceget –, viszont neked most el kell tűnnöd innen, mielőtt még valaki meglát!

– Ohh, nem félek én senkitől! Elbánok bárki fia-borjával, és életre csókolom az én szerelmesemet!

A Herceg szeme most megállapodott a báli ruhában pislogó Olívián.

– Te volnál az én szerelmesem? – Díszes karórájára pillantott. – Tán korán jövék kissé? Fiatalkának tűnsz hozzám.

– Hát jó, ön meg öregnek – vágott vissza Kriszti, aki nagyon tudott vitatkozni. – De most tényleg el kell bújni, bácsi! Azonnal!

A lányok betuszkolták a bámészkodó Herceget a takarítószerez kamrába. Éppen jókor, mert már kezdődött az ebéd, és a gyerekek tódultak kezét mosni.

A lányok alig tudtak enni az izgalomtól, Lucának a kanál is remegett a kezében. Ennek ellenére egy darabig jól ment minden, a Herceg csendesen viselkedett. Egészen a második fogás végéig. Akkor furcsa hangokat lehetett hallani a kamra felől.

– Dú... dú... dú-du-du-du-du dú-du... dú-du-dú...

Eta néni, a szigorúbb óvó néni ingerülten nézett körül.

– Mi ez a dudorászás?

– Csak én köhögtem – mondta bátran Luca, aki tényleg sokszor beteg, és be is mutatta a köhögést: – Dududududu... khhkhkhkh – dududududu!

– Nem, ez kintről jött – fülelt a szelíd Teca néni is. – A takarítószekrény felől.

Évike, a dadus hőiesen kirent az előtérbe, és feltépte a takarítókamra ajtaját. A lányok ereiben megfagyott a vér a rémüllettől... Most mi lesz?! Felfedezik a Herceget! Minek is kellett idehívni...?!

Odakintről vad kiáltás hangzott:

– No megállj, vén Demóna, te álnok bestia! Elátkozád Csipkerózsikámat? Hát most megismerkedhetsz a kardom élével!

A gyerekek mind az ajtóhoz szaladtak, és onnan láthatták, hogy a Herceg előrántja és Évike néninek szegezi a kardját. A dadus azonban nem hagyta magát. Idős korát meghazudtoló fürgeséggel kikapott egy felmosófát a kamrából, meglendítette, és egy ügyes mozdulattal kiütötte a Herceg kezéből a kardot. A kard csörömpölve zuhant le az előtér linóleumpadlójára.

– Randa besurranó tolvaj! Eta, hívd a rendőrséget! – rikácsolta, miközben falhoz szorította a nálánál két fejjel magasabb Herceget.

Ekkor a Herceg mozdulatlanra dermedt, és bámulni kezdte a sarokban meghúzódó Teca nénit.

– Csipkerózsika? – kérdezte remegő hangon.

– Ööö... tessék? – hebegett Teca néni.

A Herceg könnyedén kiszabadult a dadus szorításából, és Teca néni elé térdelt.

– Bocsáss meg! Nem akartalak megijeszteni! – mondta neki lágyan.

Teca néni arca teljesen elpirosodott.

– Ja, nem, nem, én nem ijedtem meg... Csak az a baj, hogy... maga... Ön...

– Hogy idegen vagyok? – búgta a Herceg. – De hát nem emlékszel? Mi már ismerjük egymást.

Teca néni zavarában a haját csavargatta.

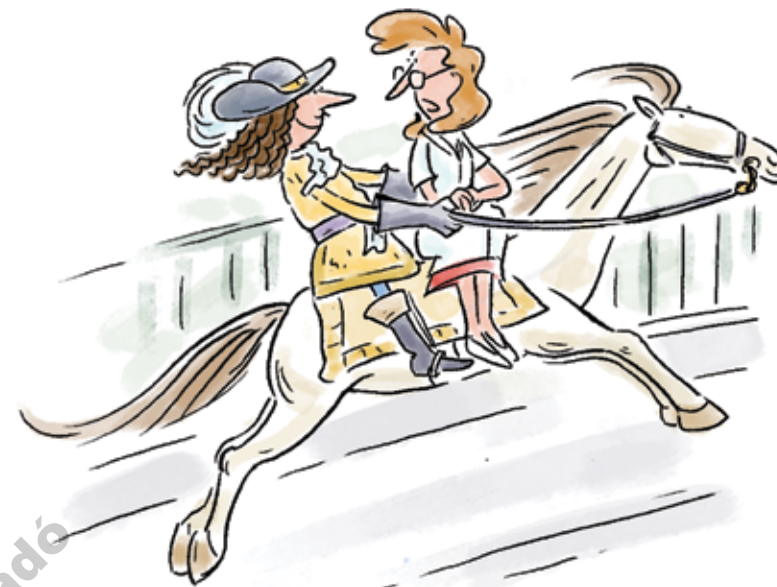
– Igen? Elnézést, nem is tudom... Honnan?

– Hát, álmunkban találkoztunk!

És máris énekelni kezdett:

*Hol volt, hol nem,
rád letem éltem hajnalán!
Hol volt, hol nem,
álmomban boldog voltam véled talán...!*

Az egész ovi tátott szájjal figyelte a váratlanul jött énekes produkciót. A többi csoportból is kitódultak a gyerekek és az óvónénik, hogy meghallgassák a gyönyörű dalt. Még a nemrég

dühösen berontó szomszéd bácsi („Valaki ráparkolt a garázsajtómra egy fehér lóval, nem tudok kiállni!”) és az időközben megérkezett rendőrök is („Ez a *Csipkerózsika*-ból van, a lányom imádja!”) tiszteletteljesen kivárták az ajtóban, amíg a Herceg befejezi, és csak aztán próbálták letartóztatni.

Persze hiába, hiszen a Herceg gyors volt, és erős. Egy könnyed mozdulattal elkapta Teca néni karcsú derekát, és vele együtt felpattant a lovára. S míg a hűséges jószág felágaskodva nyerített egy utolsót, ő is búcsút intett az óvodának, és elnyargalt a lemenő nap fényében.

Az óvónők, a dadusok és a gyerekek döbbenten álltak a kapuban.

– Most ez elvitte a Tecát? – ámuldozott Évike néni, a Ló csoport dajkája. – Na és mit fog ehhez szólni a férje, a Gyuri?

– Biztos, hogy leszáll majd a körforgalomnál, és visszajön hozzánk – biztatott mindenkit (még magát is) Eta néni, és beterelte az ovisokat délutáni alvásra.

TECA NÉNI SÍR

Teca néni már délelőtt sem volt valami jókedvű, a délutáni alvás alatt pedig már szipogott és sírt, miközben a telefonját nézegette.

A Ló csoport tagjai aggódni kezdtek. Nagyon nem szerették, ha Teca néni szomorú, ami szerencsére ritkán fordult elő.

– Vajon miért sír? – suttogta Dani, a csoport egyik vezére az egyik ágyból.

– Lehet, hogy utólag megbánta, hogy leszállt a Herceg lováról? – tippelt Olívia, aki báli ruhában járt óvodába.

– Vagy valaki írt neki a telefonon, és megbántotta – mondott másik ötletet Kriszti, a csoport másik vezére.

Abban mindenki megegyezett, hogy valamit tenniük kell Teca néniért!

Na de mit?

Teca néni közben letette az asztalra a telefonját, és szomorúan maga elé nézve kevergette a kávé. Vince, a legerősebb gyerek, aki teljesen hang nélkül tudott kúszni, odakúszott az asztalhoz, majd egy óvatlan pillanatban ügyesen leemelte az asztalról Teca néni telefonját.

Mivel a dadus néni ma egymáshoz nagyon közel pakolta le az ágyakat, a gyerekek könnyen össze tudták dugni a fejüket tanakodási céllal. Meg kell nézni, hogy vajon ki írhatott neki és mit, amiktől ilyen szomorú lett! – állapodtak meg az első lépésben, és meg is nyomták a készülék jobb oldalán található gombot.

Ám a telefon kijelzőjén válasz helyett csak fehér pöttyök jelentek meg.

– Ezt én tudom, mi – mondta Marci, egy vicces fiú. – Nyitókódot kér.

Olívia emlékezett rá, hogy milyen cikcakkot szokott Teca néni belerajzolni az ujjával. Be is húzta, és a képernyőn végre megjelentek a pici, kerek képecskék. A képecskéken arcok szerepeltek.

– Ezeknek a fejeknek lehet írni, ezt úgy hívják, hogy cset – magyarázta Marci. – Ki kell választani egyet, és annak tudsz üzeni, anyukám telefonján is így van.

Az ovisok elmélyülten vizsgálták a fejeket.

– Szerintem ez a felső a Teca néni férje – vélekedett Janka, Kriszti legjobb barátnője –, egyszer láttam, hogy idejött érte. Magas, nagy bácsi amúgy. De ez itt csak a feje. Lehet, hogy ő írt valami undokot neki?

– Nyissuk ki a beszélgetésüket, és megtudjuk! – vezényelt Dani. Teca néni férjére koppintott az ujjával, mire megjelent sok-sok-sok, rengeteg betű.

– Ajjaj, tudjátok, mi a baj? – komorult el Marci.

– Aha. Hogy nem tudunk olvasni – találta el Kriszti a titkos gondolatát.

A Ló csoportosok leforrázva heverték az ágyakon. Hogy erre nem gondoltak, mikor belevágtak a tervbe! Csak bámulták a hosszú-hosszú szöveget, a rengeteg betűt, és nem értettek belőle semmit. Mintha hangyák sorakoznának egymás után. Ráadásul lehet, hogy Teca néni már észre is vette, hogy nincs meg a telefonja. A végén még szomorúbb lesz, mint előtte, ha kiderül, hogy az ovisok ellopták!

– Ellenben... – tűnődött Ábel, akinek hiányozni szokott az anyukája –, ha olvasni nem is tudunk, kedves jeleket küldhetünk! Például szívet vagy mosolygó fejet. Azokat itt lehet kiválasztani – és mutatta is, hogy hol.

– Ez igaz! – lelkesedett Kriszti. – Jó ötlet, Ábel! Azzal majd kibékítjük őket.

Az ovisok megkeresték a kis fejeket, és válogatni kezdtek. Raktak piros szívet, zöldet és fehéret, meg fejekből mosolygósat, napszemüvegeset, bajuszos-szemöldökös, szívszeműből kettőt is, ásítósat (hányósat inkább nem, mert félreérthető).

– Ez de aranyos, ez a mosolygós, barna kis kuglófka! – lelkesedett Olívia. – Ilyet is tegyünk!

– Olívia, ez kaki – közölte Kriszti a hideg ténnyt.

Jó, akkor azt inkább kihagyták. Vince kedvéért még bekerült egy rendőrfej, Ábel miatt egy aranyos maci, Olívia kérésére majdnem egy királyfifej – de azt még időben kitörölték. Nagy melléfogás lett volna, mert Teca néni férjének esetleg eszébe jutott volna a herceges eset! Küldtek még egy magas sarkú cipőt és a végére még egy futó lovat, hogy ha már Ló csoport, akkor legyen benne.

Elégedetten pötytyintettek rá a kis kék nyílra, amire Marci mondta, hogy elküldésjel. Jó sok minden jelent meg egyszerre! A Ló csoport tagjai büszkéek voltak magukra.

– Ezek után már biztos, hogy ki fognak békülni – szögezte le Dani. – Most pedig aludjunk, van még egy kicsi az alvásból, álmos vagyok.

Vince visszalopta a telefont az asztalra, és ő is visszafeküdt.

Arra ébredt a csoport, hogy Teca néni telefonon beszél valakivel (pedig a csoportszobában egyébként soha nem szokott!).

– Ezt nem értem, de hát... Nem, én nem! Én nem küldtem jeleket! ... Rendőrt? Nem is tudom, hol kell! – mondta Teca néni a telefonba. Láthatóan nagyon csodálkozott valamin, felhúzott szemöldökkel járkált. A Ló csoport egy emberként lapított az ágyban.

– Ne viccelj, soha nem mondanék rád olyasmit, hogy medve! Nem is tudom, hogy kell ilyesmit küldeni. Nem, nem vagy nagydarab, csak... erős! Tudod, hogy semmi bajom az alkatoddal. Fogalmam sincs, ki lehetett. Nem, nem járt bent senki alvás alatt. Nem, Eta már hazament.

Teca néni tanácstalanul nézett körül a csoportszobában. A tekintete megállt a fekvő ovisokon. Elgondolkozva nézte őket.

– Az ovisok? – mondta a telefonba. – Ne viccelj, ötévesek, ők még nem tudnak csetelni!

Innentől már csak kuncogott meg nevetgélt Teca néni a telefonba, de már nem lehetett érteni.

Mindenesetre láthatóan jobb kedve volt. A Ló csoport ismét teljesítette küldetését.

A KARÁCSONYI SIKER

A Ló csoport nagy izgalommal készülődött a karácsonyi előadásra.

Betlehemes játékot tanultak be, a kis Jézus születésének történetét. A baba szüleinek szerepét, Szűz Máriát és Szent Józsefet a két legszelídebb gyerekre, Lucára és Ábelre osztották rá az óvó nénik. Dani arkangyal lett (de kiderült, hogy az „ark” fiút jelent, szóval nem kellett lányruhában lenni!), Kriszti pedig az egyik csillagász a háromból – mert abból is léteznek szerencsére ma már nők. Persze mint mindig, Marci kapta a legjobb szerepet, Heródest, a gonosz királyt. Ezenkívül voltak még pásztorok és angyalok is kevés szöveggel, nagy tömegben.

December 17-ére esett a nagy nap. Amikor a szülők beözönlöttek a feldíszített csoportszobába, Lucának remegett a lába, ahogy állt kitömött hassal a férje, Ábel mellett. Tudta, hogy neki kell kimondania az első mondatot, amivel visszavonhatatlanul elkezdődik az előadás:

*József, olyan fáradt vagyok!
Nincs hol lehajtanom fejem,
És világra hoznom dedem!*

– mondta szép, csengő hangon. (Ez a bizonyos ded a Dönci baba volt, a csoport kopasz babája, aki, ha ledöntötték, becsukta a szemét, ha meg felültették, kinyitotta.) Ezután minden jól ment, a pár végül talált szállást egy istállóban, és Dönci baba születése nagyon meghatóra sikeredett. A pásztorok mókásan, a tudósok komolyan köszöntötték a kis családot, mindenki átadta az ajándékait. Nagy volt a siker.

– Ez az! Vágjunk bele! – boksolt a levegőbe Marci, aki titkon mindig is reménykedett, hogy egyszer történni fog vele valami ilyesmi.

A Ló csoport így hát egy emberként elutazott Amerikába.

A filmes világ tárt karokkal fogadta a fantasztikus új tehetségeket.

Olívia ifjú hercegnőt alakított egy nagyon drága mesefilm-ben. Olyan gyönyörű ruhát kapott a filmstúdiótól, amiben már ő se ment volna oviba (mert be se fért volna az ajtón).

Dani egy középkorban játszódó történetben volt apró nyomozó, aki a rengeteg veszély (kardozás, pestis stb.) ellenére kinyomozta, ki lopta el az eltemetett király sírjából a gyémánt-markolatú kardot.

Kriszti tudományos-fantasztikus film-ben játszott jó szándékú, csápos földön kívüli lényt, aki elmondja az emberiségnek, hogyan mentse meg a Földet.

Marci egy mély, lelki történetben szerepelt: egy bozontos, vak kutyussal kötött életre szóló barátságot. A kutya a szeretet erejétől visszanyerte látását, és a szőre is rendezettebb lett a film végére.

Janka egy szerelmes gyerektörténetben volt a főhős lány legjobb barátnője, aki szerelmes a főhős legjobb barátjába, és a végén meg is fogják egymás kezét.

Vince egy nagyon erős superhős kiskori énjét játszotta el, aki már gyerekkorában is nagyon erős volt, később pedig megmentette az egész világot (de azt a részt már nem Vince játszotta sajnos).

Luca sápadt, szomorú kislányt alakított, akit az apukája a végén elvisz egy ruhaboltba meg egy sminkeshez, és utána már pirospozsgás lesz és vidám, és nagyot énekelnek az apukájával.

Ábel egy kislány szerepében lett sztár, akinek a sivatagban valahogyan elveszett az anyukája, de a végén, nagy kalandok után megtalálták az őserdőben.

Az egész Ló csoport híres lett – de mindenki csak külön-külön. A gyerekek sok pénzt kaptak, fotósok hada leste minden mozdulatukat, a filmjeik plakátjaival tele volt a világ. Ők viszont egymással egyre kevesebbet találkoztak. A végén már nem is létezett Ló csoport, csak megannyi külön kis sztár, egy rakás magányos híresség.

Eközben Teca néni és Eta néni az üres oviscsoportban szomorkodott. Nemigen volt mit csinálniuk, újrendezték a polcon a játékokat, porszívóztak, és néha moziba mentek, hogy megnézzék az ő híres kis óvodásaikat.

Egyik nap csikordult az óvodakapu. Teca néni és Eta néni rögtön kiszaladt az udvarra: vajon ki érkezhetett ilyenkor, napközben? Az udvaron, közvetlenül a homokozó mellett Kriszti-vel találták magukat szemben.

– Krisztike! Hát te itt? – ragyogott fel Teca néni arca. – Egy kis szünetet tartasz a filmezésben?

– Nem – felelte Kriszti. – Végleg visszajöttem az oviba.

– Na de... hogyhogy? – hüledezett Eta néni. – És a filmsztárság?

Kriszti vállat vont.

– Nem olyan jó. Majd az ovi meg az iskola után folytatom, esetleg.

A háta mögött ismét nyílt a kapu. Dani lépett be rajta zöld hajjal (ez volt most az amerikai divat), napszemüvegben.

– Én is erre jöttem rá – mondta, és Kriszti vállára tette a kezét. – Jobb az oviban. Ki kell járni, majd aztán jöhet a többi. Mindent csak szép sorjában!

Épp most szállt ki egy hosszú, fehér limuzinból Olívia csilámló ruhában. Intett pár járókelőnek, akik megismerték a filmjéből, majd ő is csatlakozott a többiekhez.

– Helló, Ló csoport! – üdvözölte a csoporttársait. – Én is visszajövök. Olyan nem igaziak ezek a filmek.

– Én is észrevettem. Műk – csatlakozott Vince is. Most futott be kétkerekű, motoros gördeszkáján, zöld hajjal (ez volt most az amerikai divat), napszemüvegben.

Mostanra már az egész Ló csoport ott toporgott az udvaron. Janka, Luca, Ábel, Marci és a többiek is mind-mind megérkeztek.

– Én azért majd színész leszek, de még nem most – tette hozzá Marci. – Most ovis vagyok, Ló csoportos. Mert a csoport, az csoport! Nem sok külön gyerek együtt. Hanem csoport.

Teca néninek már potyogtak a könnyei a meghatottságtól, Eta néni pedig a nevetéstől (Évike néni aznap szabadságon volt, de sajnálhatja!).

Az egész Ló csoport nagyon éhes volt a hosszú úttól, be is vonultak rögtön májkrémes kenyeret uzsonnázni. Evés közben jókat beszélgettek, sokat meséltek Amerikáról és a filmezésről. Aztán leültek a szőnyegre játszani.

A fiúk markolóztak, a lányok babaházaztak. És minden olyan volt, mint régen.

TARTALOM

1. fejezet	
<i>A névváltoztatás</i>	5
2. fejezet:	
<i>Bogárház</i>	12
3. fejezet:	
<i>Kriszti apukája</i>	19
4. fejezet:	
<i>Le a délutáni alvással!</i>	26
5. fejezet:	
<i>Családi élet</i>	32
6. fejezet:	
<i>Herceg az oviban</i>	38
7. fejezet:	
<i>Teca néni sír</i>	46
8. fejezet:	
<i>A karácsonyi siker</i>	52

olvasópéldány © Pagony Kiadó

ISBN 978-963-587-482-8

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2023-ban.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

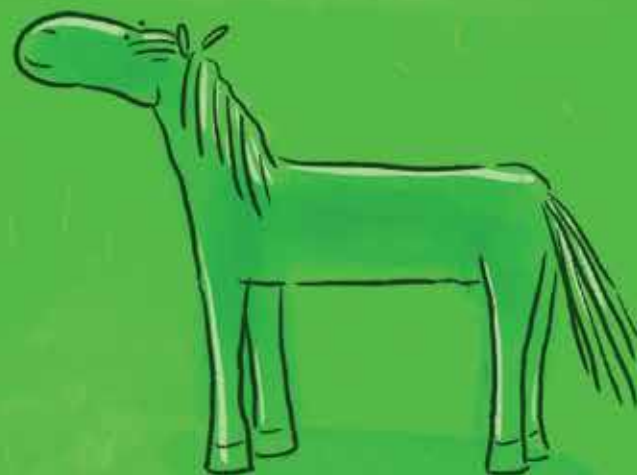
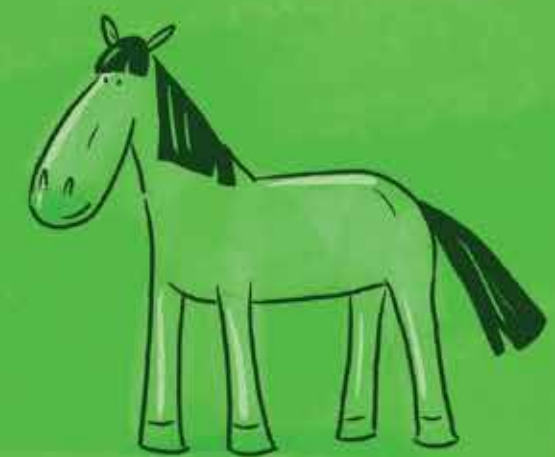
Szöveg © Szabó Borbála, 2023
Illusztráció © Baranyai [b] András, 2023
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2023

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztő: Rét Viktória
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Kína

olvasópéldány © Pagony Kiadó

vasópeldány © Pagony Kiadó

olvasópéldány © Pagony Kiadó